

Arrest

Nr. 28 291 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 9 maart 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en van Koerdische origine bent, zou afkomstig zijn van Suleimanyah in Noord-Irak. U zou niet politiek actief zijn geweest in Irak. Uw broer zou sinds 1999 voor de "Asayish" (veiligheidsdienst) van de "PUK" (Patriottische Unie van Koerdistan) hebben gewerkt. U zou niet op de hoogte zijn van zijn precieze functie bij deze veiligheidsdienst. Uw broer zou tevens lid zijn geweest van de "PUK". Op 20 juni 2004 zou in de buurt van het hotel 'Suleimanyah Palace' een verdachte auto zijn opgemerkt door de "Asayish". De eenheid van uw broer zou de opdracht hebben gekregen de wagen tegen te houden. Hierbij zou de chauffeur zijn doodgeschoten. Dit incident zou op het televisie journaal zijn bericht. De gehele veiligheidseenheid van uw broer zou in beeld zijn verschenen. Enkel het hoofd van de "Asayish" van Suleimanyah zou hierbij een verklaring hebben afgelegd voor het journaal. Op 26

juni 2004 zou er een handgranaat op uw ouderlijk huis zijn gegooid. Uw broer en zus die zich op dat moment in de voortuin van het huis zouden hebben bevonden zouden hierbij zijn gedood. U zou aan de aanslag zijn ontkomen omdat u in woonkamer zou zijn geweest. Na de explosie zou u (F.), één van de drieaders, hebben geïdentificeerd als islamist. Hij zou in de regio bekend zijn geweest om zijn islamisme. Diezelfde dag nog zou u naar de "Asayish" zijn gestapt om deze persoon aan te geven. (F.) zou onmiddellijk zijn gearresteerd door de "Asayish". U zou zijn meegegaan voor identificatie. (S.), de vriend van uw broer die ook werkzaam was bij de "Asayish", zou u verteld hebben dat (F.) gedurende de ondervragingen en martelingen een aanhanger van "Ansar al Islam" zou hebben vrijgegeven. Deze persoon zou op 27 juni 2004 zijn gearresteerd door de "Asayish". U zou op dat moment bij uw oom thuis zijn geweest in Hassan Ah Nawkass. (S.) zou u verder verteld hebben dat ook (F.) zou behoren tot "Ansar al Islam". Op 1 juli 2004 zou er een handgranaat zijn gegooid in de winkel van uw oom in Suleimanyah. U zou zich achterin in de winkel hebben bevonden waardoor u ongedeerd zou zijn verbleven. Uw oom zou evenwel door de explosie zijn gedood. U zou deaders niet hebben gezien, maar een vermoeden hebben gehad dat het om een wraakactie van familieleden van (F.) zou zijn geweest vanwege uw aangifte van deze persoon aan de "Asayish". U zou na twee dagen verblijf in het huis van uw overleden oom naar Zakho zijn getrokken. Vervolgens zou u op clandestiene wijze Turkije zijn ingereisd en verder naar België zijn vertrokken waar u op 6 augustus 2004 asiel aanvraagde. U vreest thans bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden door leden van "Ansar al Islam" voor uw aangifte van een aanhanger aan de "Asayish".

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsverklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient in de gegrondheidsfase door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw aangehaalde vluchtmotieven niet voldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van een persoonlijke en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Zo wist u vooreerst niets te vertellen over de precieze functie en concrete taken van uw broer bij de "Asayish". U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat hij belast zou zijn geweest met de veiligheid van de bevolking en dat uw broer een militair uniform zou hebben gedragen (zie gehoorverslag CGVS, p.2- 4bis). Het enige wat u hierover wist te vertellen was zijn inzet in het tegenhouden van een verdachte bomauto (zie gehoorverslag CGVS, p5). Dit is zeer bevreemdend gezien u verklaart op basis van de functie-uitoefening van uw broer bij de "Asayish" vervolgingsproblemen te hebben ondervonden in uw land die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.11- 14 bis). U verklaarde bovendien na de vermeende aanslag op uw broer door leden van "Ansar al Islam" vertrouwelijke contacten te hebben onderhouden met een veiligheidsagent van de "Asayish", namelijk de vriend van uw broer, die u zou hebben geïnformeerd over het onderzoek naar deze aanslag (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 bis - 10 bis). Hieruit kan worden afgeleid dat het weinig geloofwaardig is dat deze veiligheidsagent u niet zou hebben geïnformeerd over de precieze functie en inhoudelijke veiligheidstaken van uw broer.

Dient tevens aangestipt dat u geen enkel document kan voorleggen ter staving van de vermeende functie van uw broer bij de "Asayish", noch over zijn vermeende moord door leden van "Ansar al Islam", dit terwijl u verklaarde dat de "Asayish" een onderzoek heeft ingesteld en tot de arrestatie is overgegaan van de belagers van uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p. 13, p.13 bis, p.8 bis, p9, p.9 bis, p. 10, p.10 bis). Hierdoor kan aangenomen worden dat over dit proces bewijsmateriaal voorhanden is. Temeer vanwege uw vermeende contacten met een veiligheidsagent dient besloten dat u over de nodige kanalen beschikt om in het bezit te geraken van enige bewijsstukken over dit proces. U heeft evenwel nagelaten dit voor te leggen hoewel u hiertoe geruime tijd heeft gehad sinds uw aankomst in België in 2004. Uit bovengaannde vaststellingen dient afgeleid dat er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van het vermeende engagement van uw broer bij de "Asayish" en hieruit voortvloeiend zijn moord door leden van "Ansar al Islam". U kon verder geen enkele informatie verschaffen of de andere leden van de veiligheidseenheid van uw broer al dan niet ook gevisieerd zou zijn geweest door leden van "Ansar al Islam" (zie gehoorverslag CGVS, p.10 bis, p14 bis). U verklaarde immers dat de gehele eenheid zou zijn ingezet in de operatie van de verdachte auto en alle leden hiervan op beeld zijn verschenen in het televisiejournaal (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, p. 6 bis). Gezien uw bovenvermelde contacten met de "Asyish" is dit merkwaardig.

Dient tevens vastgesteld dat u verklaarde niet te weten wat er verder zou zijn gebeurd met de gearresteerde aanhangers van "Ansar al Islam" door de "Asayish" waarvan u één persoon zou hebben aangegeven en dit ondanks uw vermeende vertrouwelijke contacten met een veiligheidsagent en een

onderzoek door de "Asayish" (zie gehoorverslag CGVS, p.9 bis, p.10 bis). Voorts heeft u omtrent uw ingeroepen vervolgingsvrees voor leden van "Ansar al Islam" tegenstrijdige verklaringen afgelegd vergeleken met uw verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven. Zo verklaarde u voor de DVZ dat leden van deze groepering op 1 juli 2004 's avonds, bij de sluiting van de winkels, een bomaanslag zouden hebben gepleegd in de winkel van uw oom (zie gehoorverslag DVZ, vraag 42, p.10). Voor het CGVS beweerde u dat deze aanslag in de voormiddag zou hebben plaatsgevonden (zie gehoorverslag CGVS, p.11 bis).

Tenslotte heeft u het niet aannemelijk gemaakt waarom u thans, anno 2006, bij terugkeer naar Irak nog geviséerd zou worden door leden van deze groepering. Uw verklaring als zou u nog vervolgd worden vanwege uw vermeende aangifte van een aanhanger van "Ansar al Islam" (zie gehoorverslag CGVS, p.14, p.14 bis) berust louter op veronderstellingen van uwentwege en kan geenszins gestaafd worden met concrete actuele feiten en gebeurtenissen sinds het verlaten van uw land van herkomst. U verklaarde bovendien dat uw achtergebleven moeder actueel geen problemen heeft in Irak (zie gehoorverslag CGVS, p. 14) en u zelf nooit moeilijkheden heeft ondervonden met de Koerdische autoriteiten die in tegendeel hun medewerking hebben verleend door de belagers van uw broer te arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p.4 bis). Hierdoor kan er niet gesteld worden dat er sprake is van vervolging door overheidswege. U heeft onvoldoende concrete noch persoonlijke elementen aangevoerd die wijzen op een risico vervolgd te worden op grond van de criteria van de Geneefse Vluchtelingenconventie. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Tot slot legt u geen enkel identiteits- en/of reisdocument neer waardoor uw beweerde identiteit en reisweg niet kunnen worden geverifieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.2.1. Verzoeker citeert artikel 1 van de Conventie van Genève en is van mening dat het normaal is dat hij de precieze functieomschrijving van zijn broer bij de Asayesh niet kon geven aangezien deze werkzaam was bij een veiligheidsdienst, waar discretie is aangewezen. Hij wijst erop dat zijn broer met zijn hele eenheid op het televisiejournaal is verschenen zodat het niet bevreemdend is dat hij werd vervolgd. Dat Salman de functie-uitoefening van zijn broer niet omschreef betekent volgens verzoeker niet dat zijn vrees niet gegrond zou zijn en kan zijn geloofwaardigheid niet ondermijnen.

Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) ten onrechte aanneemt dat, omdat de Asayesh een onderzoek instelde en overging tot onderzoek, er processtukken voorhanden zouden moeten zijn. Gelet op het politieke klimaat in het land zou het logisch zijn dat dergelijke officiële stukken niet voorhanden zijn. Verzoeker stelt niet over de nodige kanalen te beschikken om aan processtukken te geraken. Hij beschikt immers niet over contacten met andere leden van de Asayesh en is hiervan geen lid. Het CGVS veronderstelt volgens verzoeker tevens ten onrechte dat hij informatie kan bekomen van andere leden van de Asayesh daar dit een veiligheidsdienst is waarvan hij geen lid was. Bovendien vluchtte verzoeker kort na de aanslag

op zijn broer en heeft hij geen contacten onderhouden met andere leden van de Asayesh die betrokken waren bij het incident.

Verzoeker voert aan dat hij tot op heden de terechte vrees heeft voor represailles en vervolging vanwege de aanhangers van Ansar al Islam, gelet op de aangifte van één van de aanhangers van deze groepering.

Het voorgaande zou voldoende bewijzen dat verzoeker zijn land is ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève.

2.2.2. Wat betreft het op 20 april 2003 uitgereikte nationaliteitsbewijs dat door verzoeker wordt neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 4), dient te worden opgemerkt dat, daargelaten dat dit slechts een kopie betreft zodat hieraan omwille van de manipuleerbaarheid van kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, het feit dat verzoeker een kopie van zijn nationaliteitsbewijs neerlegt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt aangezien hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) als bij het CGVS verklaarde dat hij in Irak nooit een nationaliteitsbewijs heeft gehad (administratief dossier, stuk 3, p.2; stuk 11, nr.20).

Verzoeker brengt voor het overige geen documenten bij om zijn voorgehouden identiteit en afkomst te ondersteunen, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker slaagt er ingevolge de vaagheden in zijn relaas niet in om zijn problemen bij wege van zijn verklaringen aannemelijk te maken. De bestreden beslissing stelt immers met recht dat het bevreemdend is dat verzoeker (i) niets wist te vertellen over de precieze functie en concrete taken van zijn broer bij de Asayesh (ii) geen informatie kon verschaffen over het lot van de andere leden van de veiligheidseenheid van zijn broer ondanks dat deze allemaal samen met zijn broer zouden zijn verschenen op de televisie (iii) verklaarde niet te weten wat er verder zou zijn gebeurd met de gearresteerde aanhangers van Ansar al Islam.

Daargelaten de vraag of er officiële processtukken te bekomen zijn van het door de Asayesh ingestelde onderzoek, dient te worden opgemerkt dat dit hoe dan ook niet kan verklaren waarom verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn problemen, meerbepaald aangaande het lidmaatschap van zijn broer van de Asayesh en de PUK, de aanslag op zijn woning waarbij zijn broer en zus werden vermoord, het feit dat zijn moeder gewond raakte en moest worden opgenomen in het ziekenhuis en de aanslag op de winkel van zijn oom, waarbij zijn oom om het leven kwam.

Verzoekers verklaring voor de vaagheden in zijn verklaringen en het vastgestelde gebrek aan bewijs zijn niet afdoende. De bestreden beslissing stelt immers met reden dat verzoeker verklaarde dat hij voor zijn vertrek vertrouwelijke contacten onderhield met een veiligheidsagent van de Asayesh. Wanneer hem werd gevraagd waarom hij dergelijke vragen niet stelde aan deze veiligheidsagent kwam hij niet verder dan te stellen: *“weet dit niet”* (administratief dossier, stuk 3, p.10bis). Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker, die reeds sedert 2004 in België verblijft, geen mogelijkheid zou hebben gehad om contact op te nemen met kennissen of familieleden in Noord-Irak teneinde zich te informeren omtrent zijn situatie en bewijsstukken te bekomen. Hij toont evenmin aan dat hij hiertoe enige poging zou hebben ondernomen.

De bestreden motivering vindt steun in het dossier waar deze stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het moment waarop de aanslag op 1 juli 2004 plaatsvond aangezien hij bij DVZ verklaarde dat deze 's avonds plaatsvond, bij de sluiting van de winkels, terwijl hij bij het CGVS beweerde dat deze in de voormiddag zou hebben plaatsgevonden. Deze motivering is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Hij legde bovendien incoherente verklaringen af waar hij bij DVZ aangaf dat R.F. bij de Asayesh de namen noemde van de twee andere personen die bij de aanslag op hun huis aanwezig waren, doch dat slechts één van hen werd opgepakt (administratief dossier, stuk 11, nr.41), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat R.F. werd ondervraagd en één naam heeft opgegeven (administratief dossier, stuk 3, p.9bis).

Verzoeker legde daarnaast tegenstrijdige verklaringen af omtrent de plaats waarop hij zich bevond wanneer hij vernam dat de tweede dader van de aanslag op hun huis werd gearresteerd. Bij DVZ verklaarde verzoeker dat deze persoon twee dagen na R.F. werd gearresteerd en dat hijzelf op dat moment bij de burens was, waar zij gedurende meerdere dagen rouwden om het verlies van zijn broer en zus. Verzoeker preciseerde dat de naam van deze buurman H.S. was en dat het nieuws van de arrestatie hem toen werd gemeld (administratief dossier, stuk 11, nr.41). Bij het CGVS gaf hij echter aan dat hij op het moment van de arrestatie van de tweede dader bij zijn oom H.A.N. was en dat hij de gehele tijd sinds de aanslag op zijn huis bij deze oom verbleef (administratief dossier, stuk 3, p.9bis-10).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3.1. Verzoeker stelt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Zijn rechten zouden in zijn land van herkomst niet zijn gevrijwaard, hetgeen duidelijk blijkt uit de actuele situatie in Irak. Het UNHCR roept de staten op geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren. Verzoeker houdt voor dat hij geen bescherming kan genieten los van de bepalingen van de Conventie van Genève, hetgeen niet werd nagegaan in de asielprocedure. Hij verwijst naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hieromtrent en betoogt dat zijn vrees wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten. De toestand in Irak zou zeer ernstig te noemen zijn.

Volgens verzoeker werd volgende clausule opgenomen in de bestreden beslissing: *“Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden”*.

Hij concludeert dat het onverantwoord zou zijn dat hij, gelet op zijn onberispelijk verblijf in België (geen misdrijven begaan noch ernstige, noch een misdrijf tegen de vrede, noch deze bepaald in artikel 55/4 c van de voormelde wet van 15 december 1980), naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren waar hij wordt gediscrimineerd en bedreigd. Hij voert aan van goed gedrag te zijn en zich nooit uit het land te hebben begeven na zijn asielaanvraag. In deze omstandigheden verzoekt hij ondergeschikt om hem een machtiging tot verblijf te verstrekken overeenkomstig artikel 49/2 van de voornoemde wet.

2.3.2. Met betrekking tot verzoekers verzoek om hem een machtiging tot verblijf te verstrekken overeenkomstig artikel 49/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, dient te worden opgemerkt dat de Raad zich in het kader van zijn bij artikel 39/2 §1 bepaalde bevoegdheid niet uitspreekt over een verblijfsstatuut en niet de bevoegdheid heeft dergelijke verblijfsmachtiging toe te kennen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4 §2, a en 48/4 §2, b van voornoemde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Reeds hoger werd vastgesteld dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven (zie sub 2.2.2).

Verzoeker beweert ten onrechte dat de door hem geciteerde clausule zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Hij brengt geen begin van bewijs bij omtrent de volgens hem bestaande algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit de informatie die door verweerder bij de nota werd gevoegd blijkt dat er de regio van Irak waarvan verzoeker afkomstig is, meerbepaald de noordelijke provincies onder de effectieve controle van de KRG, geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verweerder bevestigt ter zitting dat voormelde situatie nog actueel is.

Verzoekers uiteenzetting aangaande zijn onberispelijk verblijf en zijn goed gedrag is te dezen irrelevant voor de beoordeling van de in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde criteria.

Gelet op de voormelde vaststellingen toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2.

Derhalve dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.